

ARTHUR LAVA

Je kunt jezelf omhoog feesten'

DOOR ANDREA VOIGT

Hij staat bekend om zijn opzweepende gedichten vol geniale taalvondsten. De woordkunstenaar die volle zalen trekt en evenementen organiseert. Toch maakt Arthur Lava in zijn nieuwe bundel *Een feest van jewelste* ook een uitstapje naar de parlandopoëzie, waarin hij op zachtere toon tegen ons aan praat. Maar ook daarin reikt hij naar het maximale. Een gesprek met de dichter die geen genoeg neemt met middelmaat.

'Ik houd erg van poëzie die bruist, vonkt en een beetje opruiend is. Poëzie als een anarchistisch manifest. Iets ontketenen, iets omverwerpen.' Als Arthur Lava over zijn dichtkunst vertelt, vonkt hij zelf ook, alsof hij over vijf minuten het podium op moet en vast warmdraait. Net als zijn werk blaakt hij van het optimisme. De gebiedende wijs in zijn gedichten onderstreept dat grootse, zoals in het gedicht 'O!': *Zet apathie in een extase om, // in die fraaie, ronde toon van o! // [...] De vlakheid weerspreken. // Dát is het scenario.*

Lava: 'De grote Amerikaanse dichter Walt Whitman schreef ooit: "Schroef de sloten van de deuren! Schroef de deuren zelf uit hun stijlen!" Hè ja, denk ik dan. Dat is een lekkere toon. Ik kan er zelf zo op door: "Breek met alle stijlen! Haal de oudbouw van het denken neer!" Ik moet er wel bij zeggen dat mijn opzweepende gedichten vaak ironie bezitten. Het zijn manifesten met een knipoog.'

Waar zou je zijn zonder je poëzie?
'Het dichterschap biedt mij de mogelijkheid om te onthechten. Om aan de doodsaai alledaagse werkelijkheid te ontsnappen. Arthur Lava is niet alleen een pseudoniem, het is ook echt iemand anders. Het is een wat heftiger type dan mijn eerste ik.'
De toon van het gesprek is ineens serieuzer als het gaat over identiteit en de rol die je aanneemt als dichter – of je nu thuis achter een vel papier zit of in een zaal vol mensen staat. En de dichter hoeft niet samen te vallen met

de persoon die je in het dagelijks leven bent. 'Aan de ene kant ben ik erg blij dat ik Arthur Lava ooit heb bedacht, maar aan de andere kant heb ik lang niet altijd zin om hem te zijn.'

Het gedicht 'Accepteer dat' is een opvallende ommezwaai in de Lavastroom

... 'Ik houd erg van poëzie die bruist, vonkt en een beetje opruiend is. Poëzie als een anarchistisch manifest'...

van gedichten. Heb je zitten mediteren?
'Nee. Ik dacht, ik schrijf een zacht gedicht voor mensen die in de put zitten en wel een beetje bemoediging kunnen gebruiken. Ik schrijf trouwens vooral voor anderen. Als de dichter nog een maatschappelijke taak zou hebben, dan is het wel deze. Dat de mensen hun hart kunnen ophalen aan die gedichten. Dat ze erom kunnen lachen of er inspiratie uit kunnen putten.'
Haal je hart op. Dat zou zomaar het begin van een nieuw gedicht kunnen zijn. De gebiedende wijs is voor Arthur Lava een handelsmerk geworden, een truc die altijd werkt. Duik onder in zijn poëzie en je komt er fris weer uit tevoorschijn. 'De afgelopen periode heb ik bijna alleen maar gedichten in de gebiedende wijs geschreven. Het mooie van die vorm is dat hij op het podium zo goed werkt. Je richt je heel direct tot de toehoorders. En je kunt er lekker mee over de top gaan. Idiote aansporingen doen. Dan wordt poëzie geestig.'

Toch verlaat je in deze bundel af en toe de gebiedende wijs. Hoe voelt die verkenning?

'Een tijdje geleden merkte ik dat ik klaar was met die gebiedende wijs. Dat ik alle hiervoor geschikte werkwoorden wel zo'n beetje had gebruikt. Dat gold ook voor andere woorden die ik veel hanteer in die gebiedende gedichten, zoals daadkracht, geestdrift, durf, bevlogenheid. De synoniemen waren gewoon op. Toen ben ik overgestapt op iets anders, op meer parlando-achtige gedichten, gebaseerd op alledaagse dingen die ik als vervreemdend ervaar.'
Wat blijft is de knipoog, het enthousiasmerende. Een paar willekeurige regels uit willekeurige gedichten: *Wat staan we hoog op de uitschuifladder van onze verijnde wellevendheid. En: Zou dit hem dan echt zijn, vroeg ik mij af. De eindtijd, die nu zo fijn en feestelijk in mij had vlam gevat. Of: Café De Favoriet, Reguliersdwarsstraat, Amsterdam. Je hief er het glas op de grenzeloosheid van de nacht.*

In het gedicht 'Wat kun je doen' schrijf je: 'Je kunt jezelf omhoogfeesten'. Wat is voor jou nou een echt feest?
'Een walk on the wild side vind ik wel een echt feest. Een ruig schrijversleven. Jammer genoeg zit daar een levensbekortende kant aan. Bij die gedachte schroef ik de dop toch weer terug op de fles...' Arthur denkt even na voor hij verder gaat. 'Misschien moet ik me beperken tot de poëzie. Echt plezier beleef ik aan het voordragen. Ik vind het ontzettend leuk als ik merk dat ik contact maak. Dat de zinnestjes bij anderen binnenkomen. En als er gelachen wordt op de momenten die daarvoor bedoeld zijn, is voor mij het feest compleet.'

ARTHUR LAVA / © 2014 WINFRED EVERS

DE WEEK VAN WAAROM NIET

Verwelkom hem met open armen.
Begroet hem als je beste bondgenoot.

De week van waarom niet.

De meest aanstekelijke van het jaar.
De week waarin bravoure campagne voert en jou op de gevaren wijst van veel te weinig vuurwerk in je leven.

De week van waarom niet. Ja, waarom ook eigenlijk niet! Je halfheid doorbroken.
Je hartslag tot een winstsporg opgezweept.

Stort je er helemaal in. Zeven durfdagen lang een wilskrachtcarnaval. Het dal uit. De beuk erin.
Onwankelbaar wegdansen van het gewefel.

Zo'n week dus. Een week van drijfveer, krachttoer, ruggengraat. Waarom niet!
Een stormachtige week die jou ophitst tegen zijn eigen veel te slappe naam:

week.

EEN FEEST VAN JEWELSTE

Poëzie: Arthur Lava
Auteursportret: Winfred Evers
Redactie: Andrea Voigt
Vormgeving: Barends & Pijnappel
210 x 165 mm, 68 pagina's
september 2014
€ 16 / ISBN 978 94 91738 005
Serie Eigentijdse Poëzie #18